

Starší Dallin H. Oaks
Kvorum Dvanácti apoštolů

Láska k druhým a respekt k odlišnostem

Jako Kristovi následovníci máme žít v pokoji s těmi, kteří nesdílejí naše hodnoty nebo kteří nepřijímají učení, na němž jsou založeny.

I.

Ježíš v posledních dnech svého působení ve smrtelnosti předal svým učedníkům něco, co nazval „příkázání nové“. (Jan 13:34.) Toto příkázání, třikrát zopakované, bylo prosté, ale obtížné: „Milujte se] vespolek, jako já miloval jsem vás.“ (Jan 15:12; viz také verš 17.) Učení, abychom se měli navzájem rádi, bylo ústředním učением Spasitelova působení. Druhé největší příkázání bylo: „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ (Matouš 22:39.) Ježíš dokonce učil: „Milujte nepřátely své.“ (Matouš 5:44.) Avšak příkázání *milovat druhé tak, jako On miloval své stádo*, bylo pro Jeho učedníky – a je i pro nás – výzvou jedinečnou. Jak nás učil president Thomas S. Monson letos v dubnu: „Láska je ve skutečnosti samotnou podstatou evangelia a Ježíš Kristus je náš Příklad. Jeho život byl odkazem lásky.“¹

Proč je tak těžké chovat k sobě navzájem křesťanskou lásku? Je to těžké, protože musíme žít mezi lidmi, kteří nesdílejí naši víru, hodnoty a závazky vyplývající ze smluv. Ve velké Přímluvné modlitbě, kterou Ježíš pronesl

těsně před Ukřižováním, se modlil za své následovníky: „Já jsem jim dal slovo tvé, a svět jich nenáviděl; nebo nejsou z světa, jako já nejsem z světa.“ (Jan 17:14.) Pak prosil Otce: „Neprosímť, abys je vzal z světa, ale abys je zachoval od toho zlého.“ (Verš 15.)

Máme žít *ve světě*, ale nebýt *ze světa*. Musíme žít ve světě, protože, jak učil Ježíš v podobenství, Jeho království je „podobno ... kvasu“, díky jehož vlivu má nakynout celé těsto. (Viz Lukáš 13:21; Matouš 13:33; viz také 1. Korintským 5:6–8.) Jeho následovníci toto nemohou dělat, pokud se stýkají jen s lidmi, kteří mají stejné

přesvědčení a zvyky. Ale Spasitel také učil, že pokud Ho milujeme, budeme dodržovat Jeho příkázání. (Viz Jan 14:15.)

II.

Evangelium učí mnohému o tom, jak dodržovat příkázání, zatímco žijeme mezi lidmi s odlišným přesvědčením a zvyky. Zásadní význam má učení o svárech. Když vzkříšený Kristus zjistil, že se Nefité přou ohledně způsobu křtu, dal jim jasné pokyny ohledně toho, jak má být tento obřad vykonáván. Pak je učil této důležité zásadě:

„A nebudou mezi vámi žádné spory, jako byly doposud; a také nebudou mezi vámi žádné spory ohledně bodů nauky mé, jako byly doposud.

Neboť vpravdě, vpravdě pravím vám, *ten, kdo má ducha sváru, není ode mne, ale je od ďábla, který je otcem sváru a podněcuje srdce lidí, aby se navzájem hněvivě svářili.*

Vizte, naukou mou ... je to, že takové věci mají skončiti.“ (3. Nefi 11:28–30; zvýraznění přidáno.)

Spasitel neomezil své varování před svárem pouze na ty, kteří nedodržovali příkázání ohledně křtu. Zakázal jakýkoli svár. Ani ti, kteří dodržují příkázání, nesmějí podněcovat srdce lidí,

aby se hněvivě sváříli. „Otcem sváru“ je ďábel; Spasitel je Kníže pokoje.

Podobně Bible učí, že „moudří odvracují hněv“. (Příslaví 29:8.) První apoštolové učili, že máme „[následovat] toho, což jest ku pokoji,“ (Římanům 14:19) a „upřímě [mít se] v lásce“ (Efezským 4:15), „nebo hněv muže spravedlnosti Boží nepůsobí“ (Jakub 1:20). V novodobých zjeveních Pán přikázal, že radostné zvěsti znovuzřízeného evangelia má hlásat „každý člověk bližnímu svému, v poklidu a v mírnosti“ (NaS 38:41), „ve vši pokoře ..., nespíraje těm, kteří spílají“ (NaS 19:30).

III.

Ale ani při své snaze být mírní a vyhýbat se svárům nesmíme slevovat ze své oddanosti vůči pravdám, jež chápeme, nebo ji oslabovat. Nesmíme činit ústupky ve svých postojích nebo hodnotách. Evangelium Ježíše Krista a smlouvy, které jsme uzavřeli, z nás nevyhnutelně činí bojovníky ve věčném zápase mezi pravdou a omylem. V tomto zápase neexistuje neutrální území.

Spasitel nám ukázal, jak postupovat, když Ho Jeho odpůrci

konfrontovali se ženou, jež byla přistižena „při skutku, když cizoložila“. (Jan 8:4.) Zahanbeni vlastním pokrytectvím od Ježíše odešli a nechali Ho s touto ženou samotného. Zachoval se k ní laskavě tím, že ji v té chvíli neodsoudil. Ale také jí nekompromisně nařídil: „Nehřeš více.“ (Jan 8:11.) Láskyplná vlídnost je nutná, ale následovník Krista bude – stejně jako jeho Mistr – vždy pevný v pravdě.

IV.

Tak jako Spasitel jsou i Jeho následovníci někdy konfrontováni s hříšným chováním a dnes jsou občas označováni za „nesnášenlivé“ nebo „fanatiky“, když si stojí za svým chápáním správného a špatného. Takovou zkoušku představuje pro Svaté posledních dnů mnoho světských hodnot a zvyků. V mnoha státech a provinciích USA a Kanady a v mnoha zemích světa je dnes mezi nimi na prvním místě silný proud legalizace sňatků osob stejného pohlaví. Někteří lidé, kteří mezi námi žijí, také nevěří ve sňatek vůbec. Někteří se domnívají, že nemá smysl mít děti. Někteří se stavějí proti jakýmkoli omezením ohledně pornografie nebo drog. Další

příkladem – známým většině věřících – jsou obtíže, které vznikají, když žijeme s nevěřícím manželským partnerem nebo členem rodiny nebo když se stýkáme s nevěřícími lidmi v práci.

V zasvěcených prostorách, jako jsou chrámy, domy uctívání nebo náš vlastní domov, máme učit pravdě a přikázáním jasně a důkladně, tak jak jim rozumíme z plánu spasení, jenž byl zjeven ve znovuzřízeném evangeliu. Naše právo tak činit je chráněno ústavními zárukami svobody projevu a náboženství a také soukromím, které je ctěno i v zemích postrádajících formální ústavní záruky.

To, co nábožensky založení lidé říkají a dělají na veřejnosti, je předmětem jiné úvahy. Náboženství lze svobodně projevovat při většině veřejného dění, ale je přitom nutné brát ohled na přesvědčení a zvyky druhých lidí. Zákony mohou zakázat chování, jež je obecně vnímáno jako špatné nebo nepřijatelné, jako například sexuální zneužívání, násilí nebo teroristické činy, ač je extremisté provádějí ve jménu náboženství. Méně zavržením hodné chování, i když je pro některé věřící nepřijatelné, je třeba snášet, pokud je legalizováno tím, co proroci

Knihy Mormonovy nazývají „[hlasem] lidu“. (Mosiáš 29:26.)

Co se týče veřejné diskuse, všichni se máme řídit učením evangelia o lásce k bližním a o vyhýbání se svárům. Kristovi následovníci mají být příkladem zdvořilosti. Máme mít rádi všechny lidi, pozorně jim naslouchat a projevovat zájem o jejich upřímné přesvědčení. I když s nimi můžeme nesusouhlasit, nemáme být nepřijemní. Ve svých postojích ohledně kontroverzních témat a v tom, jak tyto názory vyjadřujeme, máme být nekonfliktní. Při vysvětlování a prosazování svých názorů a uplatňování svého vlivu si máme počínat moudře. Zároveň žádáme ostatní, aby se neuráželi kvůli našemu upřímnému náboženskému přesvědčení a svobodnému vyznávání našeho náboženství. Vyzýváme nás všechny, abychom se řídili zlatým Spasitelovým pravidlem: „Protož všechno, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy činite jim.“ (Matouš 7:12.)

Když náš názor nezvítězí, máme nepříznivé výsledky přijmout kultivovaně

a jednat se svými odpůrci zdvořile. V každém případě máme být lidmi dobré vůle vůči všem a máme odmítat jakýkoli útisk, včetně útisku založeného na rase, národnosti, náboženské víře nebo nevíře a odlišnostech v sexuální orientaci.

V.

Hovořil jsem o obecných zásadách. Nyní budu mluvit o tom, jak tyto zásady uplatňovat v mnoha známých situacích, v nichž se máme věrněji řídit Spasitelovým učením.

Začnu tím, čemu se učí naše malé děti, když si hrají. Příliš často nemormony zde v Utahu urazí a znepřátelí si je někteří naši členové, kteří nedovolují svým dětem kamarádit se s dětmi jiné víry. Své děti můžeme nepochybně učit hodnotám a měřítkům chování, aniž by se musely izolovat nebo chovat nezdvěřile ke komukoli, kdo je jiný.

Mnoho učitelů v Církvi i ve školách se rmoutí nad tím, jak se k sobě chovají někteří dospívající, včetně

mládeže Svatých posledních dnů. Příkázání chovat lásku jeden k druhému se dozajista týká i lásky a respektu vně náboženských hranic a také vně hranice rasové, kulturní a sociální. Vyzýváme všechny mladé, aby se zdržovali šikany, urážek nebo slov a činů, které vědomě ubližují druhým. Toto vše porušuje Spasitelův příkaz mít se navzájem rádi.

Spasitel učil, že svár je nástrojem ďábla. Toto zajisté hovoří proti některým současným způsobům vyjadřování a chování v politice. Život v politice se bez neshod ve strategii neobejde, ale součástí těchto neshod nemusí být osobní útoky, které ničí správné procesy a škodí těm, kteří se jich účastní. Všichni máme přestat s nenávisťnými slovy a projevovat zdvořilost vůči odlišným názorům.

Nejdůležitějším prostředím, kde se máme zřici svárů a chovat se s respektem k odlišnostem, je náš domov a rodinné vztahy. Odlišnosti jsou nevyhnutelné – některé malé, jiné větší. Co se týče větších odlišností, představme si, že člen rodiny žije v nemanželském svazku. To vnáší do konfliktu dvě důležité hodnoty – naši lásku k tomuto členovi rodiny a náš závazek vůči příkázáním. Řídíme-li se Spasitelovým příkladem, můžeme projevovat láskyplnou vlídnost, a přitom být pevní v pravdě tím, že se zřekneme činů, jež podporují nebo zdánlivě omlouvají to, o čem víme, že je špatné.

Na závěr uvedu jiný příklad z rodinného prostředí. Asi před 10 lety jsem se na jedné konferenci křůlu na Středozápadě setkal se sestrou, která mi řekla, že její manžel-nečlen ji už 12 let doprovází na shromáždění, ale do Církve nechce vstoupit. Zeptala se, co má dělat. Radil jsem jí, aby dál dělala všechny správné věci a aby měla se svým manželem trpělivost a byla k němu laskavá.

Asi po měsíci mi napsala toto: „Myslím, že těch 12 let jsem byla hodně trpělivá, ale nevím, jestli jsem k němu byla dostatečně laskavá. A tak jsem se více než měsíc opravdu snažila a on se dal pokřtít.“

Laskavost má velikou moc, zvláště v rodinném prostředí. V dopise dále stálo: „Snažím se být ještě laskavější, protože tento rok pracujeme na chrámovém zpečetění!“

Po šesti letech mi napsala znovu: „Můj manžel byl [právě] povolán a ustanoven biskupem [našeho sboru].“²

VI.

V životě se musíme v mnoha vztazích a situacích vyrovnat s odlišnostmi. Kde je to nezbytné, nemáme v těchto odlišnostech popřít nebo opustit své stanovisko, ale jako Kristovi následovníci máme žít v pokoji s těmi, kteří nesdílejí naše hodnoty nebo kteří nepřijímají učení, na němž jsou založeny. Otcův plán spasení, který známe díky prorockému zjevení, nás přivádí do podmínek smrtelnosti, kde máme dodržovat Jeho příkázání. K tomu patří chovat takovou lásku k bližním z odlišných kultur a náboženství, jakou chová On k nám. Jak učil jeden z proroků Knihy Mormonovy, musíme se tlačit kupředu a mít „lásku k Bohu a ke všem lidem“. (2. Nefi 31:20.)

Jakkoli může být těžké žít v onom zmatku, který nás obklopuje, Spasitelův příkaz mít se navzájem rádi, tak jako On má rád nás, je pro nás asi tou největší výzvou. Modlím se o to, abychom toto pochopili a abychom se tím řídili ve svých vztazích i v chování. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Thomas S. Monson, „Láska – podstata evangelia“, *Liahona*, květen 2014, 91.
2. Dopisy Dallinu H. Oaksovi, 23. ledna 2006 a 30. října 2012.

Starší Neil L. Andersen

Kvorum Dvanácti apoštolů

Joseph Smith

Ježíš Kristus vybral svatého muže, spravedlivého muže, aby vedl Znovuzřízení plnosti Jeho evangelia. Vybral Josepha Smitha.

Anděl při své první návštěvě Proroka Josepha Smitha, kterému tehdy bylo 17 let, oslovil Josepha jménem a řekl mu, že on, Moroni, je poslem vyslaným z přítomnosti Boží a že Bůh má pro něj určitou práci. Představte si, co si asi Joseph pomyslel, když mu anděl řekl, že jeho jméno bude „pokládáno za dobré i zlé mezi všemi národy, pokoleními a jazyky“.¹ Možná, že kvůli překvapení, které bylo na Josephovi zjevné, musel Moroni znovu zopakovat, že se o něm bude mezi všemi lidmi mluvit v dobrém i ve zlém.²

V dobrém se o Josephu Smithovi začalo mluvit poznenáhlu; ve zlém se o něm začalo mluvit okamžitě. Joseph napsal: „Je velmi podivné, že bezvýznamný chlapec ... má být považován za postavu natolik důležitou, aby přitáhl pozornost ... nanejvýš těžkého pronásledování.“³

Zatímco láska druhých k Josephovi rostla, sílilo i nepřátelství. Ve věku 38 let byl zavražděn davem 150 mužů s nabarvenými tvářemi.⁴ I když Prorokův život náhle skončil, v dobrém i ve zlém se o Josephovi teprve mluvit začínalo.

Máme být překvapeni, když se o něm mluví ve zlém? Apoštol Pavel byl nazván bláznivým a pomateným.⁵

Našeho milovaného Spasitele, Syna Božího, lidé označovali jako žrouta, pijáka vína a posedlého ďáblem.⁶

Pán Josephovi řekl, jaký bude jeho osud:

„Končiny země se budou tázati po jménu tvém a blázni tě budou mít v posměchu a peklo bude zuřiti proti tobě;

Zatímco čistí v srdci a moudří a ... ctnostní budou neustále usilovati o ... požehnaní pod rukou tvou.“⁷

Proč Pán dovoluje, aby zlořečení pronásledovalo to, co je dobré? Je to i proto, že odpor k věcem Božím nutí ty, kteří hledají pravdu, aby hledali odpovědi na kolenou.⁸

Joseph Smith je Prorokem Znovuzřízení. Jeho duchovní působení započalo zjevením se Otce a Syna, po kterém následovala řada nebeských návštěv. Byl nástrojem v rukou Božích, aby přinesl na svět posvátné písmo, zapomenutou nauku a znovuzřízení kněžství. Význam Josephova působení vyžaduje něco více než jen intelektuální posouzení; vyžaduje, abychom se podobně jako Joseph zeptali Boha.⁹ Duchovní otázky si zasluhují duchovní odpovědi od Boha.

Mnozí z těch, kteří dílo Znovuzřízení odmítají, zkrátka nevěří, že k lidem na zemi promlouvají nebeské